

This is the shipping forecast: Humber, Thames, Dover sw 7-8. Dat hoorden we op de radio toen we eenmaal aan boord zaten van de Otter, onze Cornish Crabber die in Heybridge aan de Engelse Oostkust ligt. We waren eind november 2012 met de ferry overgestoken om nog een laatste tochtje te maken. Harde regen erbij deed ons besluiten om een paar dagen te wachten. Met de dieselkachel op volle kracht kregen we het lekker warm en we hadden genoeg boeken bij ons. De boot ligt net door de sluis, in een kanaal, de Blackwater (een soort Oosterschelde, maar dan kleiner) valt daar helemaal droog bij laagwater en we kunnen alleen naar buiten schutten bij hoogwater. Dat valt soms op onmogelijke tijden; we zouden kunnen schutten om half 8 in de morgen. Half 7 op, pikkedonker en regen. Kopje thee en oliegoed aan. Nog even het weerbericht. Na de vorige depressie nu een nieuwe met windkracht 10! Maar meteen de plannen veranderd. Van varen is die reis dus niets gekomen. Het is ook niet helemaal leuk als je ergens aan een boei ligt, want zelfd in de kleine kreken staan er met wind tegen tij (en dat is de helft van de tijd) flinke golven en de boot ligt dan met de kont op de koude wind. Nou ja, we hebben die week de Otter als vakantiehuis gebruikt, met de auto zeilvrienden opgezocht en af en toe in een pub met open haardvuur lekker gegeten.

Vorige week, 13 maart gingen we weer, we hadden de ferry geboekt toen het al een beetje voorjaarschtig was, maar op de dag van vertrek sneeuwde het en lag de plas hier half dichtgevroren. In Engeland was het niet minder koud; hagel vastgevroren op het dek en rondom de boot ijs op het (zoete) water. Maar verder viel het mee, de volgende morgen weinig wind en veel zon. Met een zwak westelijk briesje zeilden we de Blackwater af. Op de koude kan je je kleden; ik heb al vele jaren een ski-overall die je zo, over al je kleren aan kan trekken en daarover een jack of oliegoed als het regent. Leren laarzen houden je voeten warm, als het toch koud wordt dan ga je even naar binnen en warm je jezelf bij de kachel op, terwijl de laarzen warden voorverwarmd door de slang van de kachel erin te hangen. Maar bij West Mersey was het wel genoeg, we meerden aan een boei, die je in deze tijd uit kunt kiezen. We wilden naar de wal, maar na het eten zo moe dat we geen zin meer hadden. Het weerbericht gaf weer een depressie met bf 8, dus we gingen maar naar Wivenhoe, waar je dan redelijk beschut kan liggen, droogvallend aan de ponton van de allervriendelijkste jachtclub. Het voordeel is dat je daar met de kop in de wind kan aanleggen en niet ligt te draaien met elk tij en natuurlijk dat we er kunnen douchen. Tot ons genoeg belde Sue, dat Howard ons kwam ophalen voor een feestje met andere zeilvrienden (Pete, Sarah en Peter). Na een prima supper met veel wijn kwam gastheer Peter met diverse soorten Navy rum met de woorden: "now for some serious drinking". Nou dat hebben we geweten de volgende dag, maar we konden blijven slapen en de douche in de morgen en een heerlijk ontbijt friste ons wel weer op. Het woei erg hard dus niet varen die dag maar wandelen langs de Colne tot in Colchester en dan met de trein terug. Die ging helemaal tot Walton, dus blijven zitten en daar de pier op om naar de golven te kijken. Verder niet veel te beleven daar, geen wonder want het was koud en er was een belangrijke rugby wedstrijd op tv zoals we merkten toen we terug in Wivenhoe in de Rose&Crown binnenstapten. Net of we thuiskwamen want er waren daar weer verschillende zeilvrienden, we konden die avond aansluiten voor een lezing van een schrijfster in the Nottage Institute, een soort nautisch museum. De volgende dag na weer een flinke wandeling, bij hoogwater de Colne weer af naar Brightlingsea, maar het was zulk mooi weer dat we doorvoeren naar West Mersey en de boot op het strandje in de Besomfleet lieten droogvallen. Wat een mooi plekje is het daar, het strand loopt daar zo schuin af dat we de boot bijna rechtop kunnen zetten. Met een volle puts water aan de giek over bakboord zorgen we dan dat de boot niet omvalt naar de andere kant. In de nacht kwamen we weer vlot en vroeg in de morgen vielen we weer droog, onverwacht andersom. Ik realiseerde me dat opeens; heel gauw eruit en de giek met puts over stuurboord gezet. Anders hadden we bijna plat gelegen op de steile helling. Een heerlijk zonnetje wekte ons en met de optrekkende mist en geen wind was het prachtig. Koffie op balkon met het allermooiste uitzicht! Een wat oudere man, Ralph, kwam langs met zijn jolletje die hij heel handig het strand op trok. Hij haalde een plastic zak met oesters eruit dacht

ik, maar hij liet zijn buit zien: grote brokken steenkool die hier overal aanspoelen. Gemorst bij het laden van stoomschepen en omdat steenkool wat lichter is dan steen komt het uiteindelijk op het strand terecht. Daar kon hij weer een paar avonden zijn kachel mee stoken. Hij wees ons op een vissersboot die binnenkwam; we kochten daar voor een pond 6 dikke haringen die we later die dag, nadat we naar Osea island waren gezeild hebben schoongemaakt en gerookt in ons zelfgemaakte rookoventje. Heerlijk! Weer een mooie morgen, we lieten de boot op het strand lopen om wat oesters en mooie steentjes te zoeken. Bij hoogwater zeilden we weer naar de sluis. Je kan dan het beste aan een boei meren om te wachten tot de deur open gaat. Vroeger probeerde ik dan een elegante opschieter te maken zodat je tegen wind en stroom net bij de boei aankomt. Dat mislukt dan meestal, nu hebben we een betere techniek; gewoon over de boei heen varen en dan heel snel een lijn door het oog halen en gelijk vastzetten. Je kan de boei dan niet missen want je kan goed sturen door de vaart die je hebt, het opdraaien gaat vervolgens vanzelf. Maar wel snel zijn met die lijn. Ik heb daarvoor een korte lijn (die kan dus nooit in de schroef komen) aan de putting van het waterstag zitten en daardoor kan de boei onder het waterstag door zonder herrie als je ligt te slapen. Hiermee was onze "spring sail" weer gedaan, we hadden alleen pech bij de ferry want die voer niet toen we in Harwich kwamen omdat hij voor reparatie in dok lag. We moesten toen met de auto naar Dover en via de kanaaltunnel; ver na middernacht terug thuis. Daar bleek dat we nog geeneens zo'n slechte week hadden uitgekozen, want nu ik dit schrijf staat er een harde NO wind en het heeft vannacht wel 5 graden gevoren, helemaal geen lenteweer! Wel hadden we deze winter weer een week ijs om te schaatsen en te ijszeilen. Eerst nog dun, krakend ijs, maar prachtig glad totdat het ging sneeuwen. Ik had vorig jaar al een Chinese quad gekocht, zeg maar een cross motor met 4 wielen. Met een zelfgemaakte sneeuwschuiver ervoor kon ik een baan rond de plas vegen tot genoeg van duizenden schaatsers die anders echt niet door de diepe sneeuw konden rijden.

De 9e Reeuwijk Raid in oktober 2012 was weer een mooie afsluiting van het vaarseizoen. Met 33 boten, waarvan 2 boten uit Engeland heel goed bezocht. Ik had een alternatieve start bedacht; alle boten achter elkaar vastmaken aan een boei die ik middenin de plas had uitgelegd. Het werd een hele lange sliert. Bij de start moest eerst de achterste losmaken, daarna een voor een de volgende. De boten die het eerst losmaakten, verloren hun voorsprong omdat ze moesten opkruisen, zodat het een mooie start werd met alle boten vlak bij elkaar. Na de regen in de morgen werd het prachtig zonnig weer voor het hele weekeinde en iedereen genoot van dit "rendez-vous des marins". Na de borrel en prijsuitreiking weer heerlijk eten van Edith en muziek, dit keer zelfs op 2 soorten; in de winkel wat rustiger muziek en in de werkplaats de sea shanties, aangevoerd door Pete. Dit jaar gaan we het voor de 10e keer organiseren op 5 en 6 oktober.

Tot mijn ergernis heeft de gemeente via de stichting Veen de prijs van de dagvergunningen meer dan verdubbeld - van 2,45 naar 5 Euro! Hiermee komt een weekeinde Reeuwijk raid varen dus op een tientje en dat terwijl ik juist het hele evenement gratis wil houden. Het hele vergunningstelsel is trouwens niet meer van deze tijd: roei en zeilboten zouden natuurlijk vrij moeten zijn zoals op alle plassen in Nederland als een soort recht van overpad zoals schaatsers ook hebben. De golven die boten maken zouden schade aan oevers geven. Als u wel eens met storm naar de golven heeft gekeken, dan weet u ook dat boten niet schuldig zijn. En wat een gedoe om uiteindelijk slechts een batig saldo te hebben van zo'n € 50000 per jaar wat toch makkelijk door de gemeente of de stichting kan worden opgebracht (eigen vermogen van de stichting is bijna 1 miljoen euro).